

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 sierpnia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Kottik

Protokolant: Kaliny Pawłko

bez obecności oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu w dniu 11 lipca i 08 sierpnia 2014 r. sprawy

R. K.

syna S. i M. z domu C.

ur. (...) w S.

obwinionego o to, że:

1. w dniu 18 marca 2014 r., o godz. 07⁵⁰ w O. na ul. (...) kierując pojazdem m-ki T. (...) o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu w wyniku czego zmusił kierującego pojazdem m-ki D. (...) o nr rej. (...) do gwałtownego hamowania czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym a następnie jadąc dalej bez uzasadnionej przyczyny gwałtownie zahamował zmuszając ponownie kierującego pojazdem m-ki D. (...) o nr rej. (...) do gwałtownego hamowania czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym
2. w dniu 18 marca 2014 r., o godz. 08⁰⁰ w O. na ul. (...) w miejscu publicznym używał słów powszechnie uznanych za nieprzyzwoite w stosunku do osoby p. J. G. (1)

- tj. o wykroczenia z art. 86 § 1 kw i art. 141 kw w zw. z art. 22 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym,

ORZEKA:

I. obwinionego **R. K.** uznaje za winnego tego, że w dniu 18 marca 2014 r., o godz. 07⁵⁰ w O. na ul. (...) kierując pojazdem m-ki T. (...) o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu w wyniku czego zmusił kierującego pojazdem m-ki D. (...) o nr rej. (...) do gwałtownego hamowania czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym i za to na podstawie art. **86 § 1 kw** skazuje go na **karę 300,- (trzysta) złotych grzywny;**

II. obwinionego uniewinnia od popełnienia pozostałych zarzucanych mu czynów;

III. na podstawie art. 118 § 1 i 2 kpw oraz art. 119 kpw w zw. z art. 630 kpk i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinionego w 1/3 zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 33,33 (trzydzieści trzy i 33/100) złotych, opłatą w kwocie 30,- (trzydzieści) złotych a w części uniewinniającej koszty postępowania przenosi na Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 marca 2014 r., ok. godz. 07⁵⁰ w O. pokrzywdzony J. G. (1) kierował samochodem marki D. (...) nr rej. (...) jadąc ulicą (...) w kierunku skrzyżowania z ul. (...) w O. z zamiarem skrętu na tym skrzyżowaniu w lewo. W tym czasie na tym odcinku ul. (...) było duże natężenie ruchu. Po minięciu skrzyżowania z ul. (...) zajął lewy pas ruchu poruszając się w ciągu pojazdów. W pewnym momencie, kiedy znajdował się na wysokości stacji paliw (...), nagle z prawego pasa ruchu na jego pas, przed niego, wjechał srebrny samochód m-ki T. (...) zmuszając go do gwałtownego hamowania. Pokrzywdzony w reakcji na to zagrożenie użył sygnału dźwiękowego. Po przejechaniu jeszcze kilkunastu metrów po dojechaniu do skrzyżowania pojazdy zatrzymały się w związku z czerwonym sygnałem świetlnym nadawanym na sygnalizatorze. Zdenerwowany kierowca D. wysiadł z samochodu i podszedł do kierowcy T., chcąc mu zwrócić uwagę, lecz ten zareagował agresją więc doszło pomiędzy nimi do ostrej wymiany zdań z użyciem epitetów. Po zmianie sygnału na zielony obaj kierowcy skręcili w lewo na skrzyżowaniu w ul. (...), przy czym zdaniem J. G., kierujący T. jadący przodem celowo kilkakrotnie, bez uzasadnionego powodu hamował zmuszając również kierującego D. do hamowania. Jak się okazało obaj kierowcy zmierzali do szkoły podstawowej nr (...) przy ul. (...) gdzie odwozili dzieci. Tam miało ponownie dojść do ostrej wymiany zdań pomiędzy mężczyznami, używania wyzwisk a nawet gróźb. W wyniku ustaleń w toku czynności wyjaśniających okazało się, że kierującym samochodem T. (...) w momencie zdarzenia był obwiniony R. K.. W związku z tym skierowano przeciwko niemu wnioski o ukaranie w którym zarzucono mu popełnienie wykroczeń z art. 86 § 1 kw i art. 141 kw.

(Dowód: wydruk z bazy (...) k. 4, 20; odpis zawiadomienia do prokuratury – k. 25;50 wyciąg z rejestru ukaranych – k. 20, notatka urzędowa k. 55-51, 62-63, 65; odpis postanowienia k. 58, 64, 66-67; odpis zażalenia –k. 68-71;częściowo wyjaśnienia obwinionego k. 38-38v; zeznania świadków – J. G. k. 38v, częściowo T. W. k. 14v, k. 39-39v)

Obwiniony przesłuchany na etapie czynności wyjaśniających i na rozprawie nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i wyjaśnił, że zmieniając zajmowany wcześniej pas ul. (...) na pas lewy, uczynił to w taki sposób, że nie mógł zjechać drogi kierującemu D., który w tym czasie znajdował się w bezpiecznej odległości z tyłu. Podał, że zupełnie nie rozumie dlaczego po zatrzymaniu pojazdów przed sygnalizatorem podszedł do niego wzburzony kierujący D. obrzucając go stekiem wyzwisk i nakazując mu zjechać na ubocze to go „nauczy jak się jeździć”. Zaprzeczył aby po ruszeniu spod świateł celowo i bez powodu hamował zmuszając J. G. do hamowania. Podkreślił, że po tym jak odprowadzał córki do szkoły pokrzywdzony zaszedł mu drogę i kierował do niego słowa, które on odebrał jako groźby. Kiedy po kilku dniach spotkał pod szkołą ponownie J. G., który nadal zachowywał się wobec niego agresywnie zdecydował się złożyć zawiadomienia do prokuratury o możliwości popełnienia przez niego przestępstwa.

(wyjaśnienia obwinionego – k. 38 – 38V)

Sąd zważył, co następuje:

Mając na uwadze materiał dowodowy zebrany w niniejszym postępowaniu należy uznać, że wyjaśnienia obwinionego tylko częściowo zasługują na wiarę.

Sąd miał świadomość, że w niniejszym postępowaniu, poza pokrzywdzonym, praktycznie nie było osób postronnych – świadków tego zdarzenia bowiem nawet świadkowie wnioskowani przez obwinionego – jego znajomi, sąsiedzi nie uczestniczyli we wszystkich fazach zajścia pomiędzy obwinionym a J. G., jednak ta okoliczność nie mogła powodować, sama przez się uznania, że materiał dowodowy jest niewystarczający do ustalenia faktycznego przebiegu wydarzeń. Jednak analiza nie tylko materiału dowodowego w postaci zeznań świadków, w tym przede wszystkim pokrzywdzonego, w konfrontacji z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania pozwala na dokonanie pewnych ustaleń. Należy podkreślić, że to głównie zasady doświadczenia życiowego pozwalają na ustalenie, bez cienia wątpliwości, że zeznania pokrzywdzonego w zakresie pierwszej fazy zajścia są w pełni wiarygodne. Jest praktycznie niemożliwe, że mimo deklarowanego przez obwinionego prawidłowo wykonanego manewru zmiany pasa ruchu tak on zdenerwował J. G., że ten po zatrzymaniu się pojazdów przed skrzyżowaniem wysiadł z samochodu

podszedł wzbudzony do jego pojazdu i wszczął, w przekonaniu obwinionego, bezpodstawnie awanturę z nim. Warto w tym miejscu zwrócić uwagę, że nawet świadek zawnioskowany przez obwinionego - T. W. przyznał, że usłyszał sygnał dźwiękowy użyty przez pokrzywdzonego, wspierając tym samym wersję J. G., a nie obwinionego. Ponadto odwołując się do zasad doświadczenia życiowego należy zwrócić uwagę, że w warunkach coraz większego ruchu miejskiego takie sytuacje jak wymuszanie pierwszeństwa podczas zmiany pasa ruchu zdarzają się nagminnie i w większości przypadków „normalną” reakcją kierowców jest użycie właśnie sygnału dźwiękowego, a dopiero w wyjątkowo drastycznych przypadkach kierowcy reagują wysiadaniem z pojazdu i często obcesowym zwracaniem uwagi sprawcy takiego zachowania.

Sąd stykając się bezpośrednio na rozprawie z uczestnikami tego zdarzenia nie dopatrzył się u pokrzywdzonego cech świadczących o jego nadmiernej pobudliwości czy też impulsywności, a zatem trudno jest przyjąć, aby był on w stanie zareagować bezpodstawnie, aż tak emocjonalnie na błahe – zdaniem obwinionego zdarzenie drogowe.

Tym samym Sąd uznał, że nie ma żadnych podstaw do zakwestionowania wiarygodności przebiegu tej fazy zajścia przedstawionej przez pokrzywdzonego. Nie oznacza to wcale, że Sąd odmówił wiarygodności relacji tego świadka, co do dalszej fazy zajścia, uznał jednak, że tylko jego relacja jest niewystarczająca do przyjęcia zawinienia obwinionego w zakresie tych czynów. Pozostała faza zajścia musiałaby się opierać wyłącznie na relacji pokrzywdzonego, a to w tym zakresie wydaje się zbyt daleko idące.

Odnosząc się do zeznań pozostałych świadków należy podkreślić, że należało do nich podchodzić z dużą dozą ostrożności jako, że są to znajomi lub sąsiedzi obwinionego i z ich relacji przebijała aż nadto wyraźna chęć pomocy obwinionemu. Jednak jak już wyżej stwierdzono, nawet przy tych zastrzeżeniach należy zauważyć, że świadek T. W., przynajmniej w jednym fragmencie swoich zeznań wsparł de facto relację pokrzywdzonego, a nie obwinionego.

W świetle powyższych dowodów okoliczności popełnienia tylko pierwszego z zarzucanych obwinionemu czynów i jego zawinienie wydają się oczywiste. Obwiniony podejmując decyzję o zmianie pasa ruchu z prawego na lewy i w efekcie nie ustępując pierwszeństwa pojazdowi, który już poruszał się tym pasem zmusił go do podjęcia intensywnego manewru hamowania i w efekcie zatrzymania powodując realne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym wypełniając tym samym normy przepisów art. 86§1 kw w zw. z art. 22 ust. 1, 4 i 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

W zakresie pozostałych czynów, wobec wątpliwości, które należy rozpatrywać przez pryzmat przepisów art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 8 kpow, a których usunąć nie zdołano Sąd uniewinnił obwinionego

Wymierzając obwinionemu karę za przypisany mu czyn Sąd miał na uwadze, by uwzględniała ona stopień społecznej szkodliwości czynu i spełniła cele przede wszystkim zapobiegawcze i wychowawcze. Poniesienie przez obwinionego kary grzywny ma go uczyć, aby w przyszłości staranniej przestrzegał zasad obowiązujących w ruchu drogowym. Naruszenie przezeń normy bezpieczeństwa ruchu drogowego było oczywiste, a konsekwencje, na szczęście, ograniczały się wyłącznie do intensywnego manewru hamowania pokrzywdzonego, choć istniało realne zagrożenie bezpieczeństwa również dla innych uczestników ruchu. Podkreślić należy, że w miejscu tym natężenie ruchu kołowego jest wysokie, zatem zagrożenie wywołane przez naruszenie przepisów o ruchu drogowym w takich okolicznościach mogłoby spowodować poważniejsze skutki, także dla osób postronnych.

Jako okoliczność obciążającą Sąd miał na uwadze także dotychczasową karalność za wykroczenia drogowe. (k.4), nagminność tego typu wykroczeń, popełnianych często przez kierujących pojazdami, którzy nie zważają na konsekwencje takich zachowań.

Orzeczona kara grzywny nie jest rażąco wysoka, zważywszy na maksymalne zagrożenie przewidziane ustawą za to wykroczenie. Jej wykonanie, w ocenie Sądu nie spowoduje nadmiernego uszczerbku dla obwinionego ani jego rodziny, przy uwzględnieniu dochodów osiągniętych przez obwinionego.

O kosztach postępowania i opłacie Sąd orzekł na podstawie przytoczonych w wyroku przepisów uznając, że skoro został on uznany winnym tylko jednego z zarzucanych mu 3 czynów winien on ponieść 1/3 związanych z tym kosztów.